

„Da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal.“ (Jan 17, 21)

EDITORIAL

Dušni pastir, ki je dolga leta skrbel za Slovence, je rad povedal, zakaj jih ima rad: „Radi pojejo in radi pijejo“, je vedel reči. Saj je prav, če se moremo ponášati in s petjem bi še kar šlo. Pri pitju pa je drugače. Tudi zgodovina protialkoholnega gibanja je že dolga, čeprav težave zaradi pijače med Slovenci še niso minile. V zgodovinski knjigi najdemo, da je bil že leta 1902 prvi slovenski protialkoholni shod. Menda je od takratnih udeležencev edino še živ letošnji stoletnik v S. Franciscu Rev. J. Trunk. Shoda se še spominja, saj je sam na njem govoril, da je „boj zoper pijančevanje — krščansko in prepotrebno delo.“ Shod je tudi ugotovil, „da družba treznosti, uvedena v ljubljanski škofiji ni dosegla svojega namena, ampak da se le od leta do leta več pije.“

Shod je izvolil pripravljalni odbor, ki naj bi skrbel, da bi se ustanovilo novo društvo proti pijančevanju ali da bi se preosnovala družba treznosti. Škof je odbor pooblastil, da izdela družbi treznosti nova pravila in navodila ter jih predloži njemu. Nato se je odbor v Slovincu obrnil na vse, ki jim je stvari kaj mar, naj bi dali nasvetov. Oglasil se je „en cel gospod.“ Nova pravila je odbor nato priobčil v „poročilu“ in ponovno pozval k pomoči in sodelovanju.

Tako beremo v knjigi Vinka Brumna: „Srce v sredini“ na str. 220.

Ker nas zanima le naš list, boste dejali, kaj neki ima ta zgodovina s tem opraviti? Le počasi, prijatelji! Pri primerjavah iščemo vedno „tertium comparationis.“ Kje naj bo tu med družbo treznosti, ki se nikakor ni mogla razviti in našim listom? Pravi „tertium comparationis“ je le v tem, da se je oglasil le „en cel gospod“. Povedal je, da je oblike, v kakršni je bila številka 3 našega lista, bil zelo vesel in s emu zato zdi primerna.

Imamo še drugo primerjavo, kjer je pa „tertium“ denar, kar pa pomeni stroške za list. Številka 2 lista „Omnes unum“ je stala v tiskarni in na pošti 6.133.— avstrijskih šilingov. Tiskanih je bilo 600 izvodov na papirju A/4. Številka 3 v obliki knjižice je bilo tiskanih 1000 izvodov, na papirju A/5 in je stala 3.603,20 šilingov.

Seveda je bil tisk enostaven, a na boljšem in močnejšem papirju.

Preko morja se pošilja list po zračni pošti, zato je za številko 2 bila poštnina 1.221,70 šilingov, za številko 3 pa le 375,60 šilingov. Papir je stal za številko 3.740 šilingov, za številko 2 pa le 191,70. Ostali stroški so stroški dela.

Pozitivna stran knjižice, t. j. številka 3 je v tem, da je skupaj zbrana material, ki se nanaša le na „pastoralno v zdomstvu“. Ako bi pa vzeli mero v dolžino, bi našli, da je manj vsebine, kot je gre na osem strani lista. Tisk sam je močnejši in večji, kar olajša branje.

Takšna naj bo primerjava, ostane zares le „tertium“ — tretjega pomena, saj nas zanima mnogo bolj primarna naloga našega lista. Dobro

vemo, da je namen lista povezava nas vseh. Ali ni lepo brati, kaj dela ali kako se godi sobratu v Kaliforniji ali v Venezueli ali Čileju, kaj misli oni v Argentini ali misijonar v centralni Afriki! Iz pisem zaživi njihov obraz in njihovo življenje, a tudi življenje vernikov, za katere skrbimo. Nekako tako je kot razgovor z dobrim človekom: ko odhajamo, se čutimo boljše. Vsako pismo nas zbliža. Tak je „primum“ lista „Omnes unum“.

In „secundum“? Saj je druga naloga enaka prvi: list hoče informirati. Tudi o tem, kar se godi v širnem svetu. Tankih ušes in dobrih oči je treba, da zaznamo vse odtenke dogajanja; jasno in natančno moramo presoditi, da najdemo pravo pot v problematiki sedanjega časa. Drug drugemu moramo biti v pomoč. Naš list nam pomaga.

Ali naj še kaj dodamo razen povabila k sodelovanju!

Znamenja časov

Izraz „znamenja časov“ pogosto srečamo v pastoralni konstituciji Gaudium et spes (GS). Koncilski očetje so prišli do tega pojma, ko so skušali spoznati, katere so karakteristične poteze današnjega sveta in kako bi modernemu človeku bilo treba predložiti večno veljavni evangelijski nauk.

Kaj naj razumemo pod znamenja časov? Najprej ne gre za kakršna koli nevtralna znamenja, ki ne bi imela z vero ničesar opraviti, kot so n. pr. ekonomski, politični, tehnični in drugi pojavi, gledani sami po sebi. Znamenja časov, kakor ta izraz ume koncil, so pojavi, ki na nek način zadevajo človekovo religioznost. Tako morejo tudi zgoraj imenovani pojavi biti sestavni del znamenj časov, v kolikor se namreč v njih javlja tudi duhovno in religiozno zadržanje današnjega človeka.

V polnem smislu pa so za koncil znamenja časov „resnična znamenja božje prisotnosti ali božjih načrtov“ (GS 11). Kar torej kristjana zanima, je božja prisotnost in njegovo delovanje v svetu.

Znamenje je sredstvo, s katerim lahko odkrijemo božjo prisotnost v svetu ali pa njegove načrte z njim. Gre torej za dogodke, zahteve, stremljenja, za načine govorjenja in delo-

vanja in še mnogo drugega, kar se danes javlja v življenju sveta. Vse to je treba pozorno preučevati, ker more v večji ali manjši meri, bolj ali manj jasno odkrivati božjo prisotnost v svetu in njegovo delovanje v njem.

Bog namreč ne javlja svoje prisotnosti in svojih načrtov s človeštvom samo v zakonih stvarjenja, tudi ne le s pozitivnim razodetjem ali le po svojem učlovečenem Sinu, končno tudi ne zgolj po svoji Cerkvi kot podaljšku Kristusove prisotnosti v svetu, temveč tudi v dogodkih, bojznih in potrebah, katastrofah in stremljenjih ter podobnih pojavih, ki jih doživlja človeštvo vsake dobe.

Ali in kako pa je mogoče v vseh teh pojavih, navidez zgolj profanih, odkriti kaj religiozno pomembnega? Da, je možno, kajti vera je tista „ki vse razsvetljuje z novo lučjo“ (GS 11), seveda le za tistega, ki zna videti v vsem dogajanju skrbno roko božjo. Nič se Bogu ne more odtegniti: vse iz njega izhaja in vse k njemu teži, vse se vrši po njegovih načrtih. Takšna religiozna interpretacija navidez zgolj svetnih pojavov je upravičena, kajti „Božja Beseda, po kateri je bilo vse ustvarjeno, se je učlovečila zato, da bi kot popolen

človek rešila vse in obnovila vse stvari. Gospod je smisel človeške zgodovine, je tista stična točka, h kateri težijo želje srca in polnost vseh njegovih stremeljenj" (GS 45). Zato je človeštvo po svojih težnjah in stremeljenjih vsaj latentno na poti h Kristusu.

Ker se po znamenjih časov javlja božja volja in božji načrt, je dolžnost vsakega kristjana, da jih skuša spoznati in pravilno razlagati. Koncil to dolžnost večkrat izrečno naglašja. Tako nekje pravi: „Neprestana dolžnost Cerkve je, da v globini raziskuje znamenja dobe in jih razlaga v luči evangelija" (GS 4). In sicer je to potrebno zato, ker ta znamenja časov pomagajo odkriti Boga in njegovo prisotnost ter umevanje njegovih načrtov. Iskanje Boga pa mora biti nedvomno prva človekova skrb, pa naj je pot, ki do tega vodi, že katera koli.

Potem pa je spoznavanje in razlaga znamenj časov potrebna tudi zato, da bi Cerkev znala „odgovoriti na večna vprašanja človeštva o smislu sedanjega in prihodnjega življenja in o njunem medsebojnem odnosu" (GS 4). V ta namen pa je potrebno, da „razodeto resnico bolje zazna, bolje umeje in jo izrazi v primerni obliki" (GS 44).

Končno pa je potrebno zato, da more Cerkev uspešno nadaljevati Kristusovo poslanstvo med ljudmi. „Cerkve ne vodi pri njenem delu nobeno zemsko stremeljenje. Želi samo eno: nadaljevati pod vodstvom Sv. Duha poslanstvo Kristusa, ki je prišel na svet, da bi dal pričevanje za resnico, da bi reševal, ne pa sodil, da bi služil, ne pa da bi se mu služilo" (GS 3).

V teh močnih koncilskih izjavah je lahko odkriti izraz neke zahteve, ki je kristjani, posebej pa še katoličani, nismo pravilno umeli, da se mora Cerkev neprestano in razmeroma hitro prilagajati spreminjajočim se pogojem življenja, seveda ob istočasni brezpogojni zvestobi načelom in razodeti resnici. Veliko je bilo glasov na koncilu, da Cerkev tej nalogi v zgodovini ni vedno bila kos. Tega ni bila kriva le neka prirojena počasnost, ki je lastna vsemu človeškemu in ki se je tudi Cerkev ni znala vedno ubraniti, temveč tudi teža naloge, namreč posredovati tako vzvišen in zahteven nauk kot je Kristusov.

Ni vedno lahko ločiti v Cerkvi med spremenljivim elementom in nespremenljivimi načeli. Zato je potreben globok in neprestan študij in preučevanje znamenj časov. Cerkev nikdar ne sme izdati svojih načel, spet pa ne sme v neki navidezni ali napak umevani zvestobi načelom zanemarjati neprestanega „aggiornamento". Ta aggiornamento ni nekaj akcidentalnega za Cerkev, temveč ena bistvenih in nikdar končanih dolžnosti njenega poslanstva v zgodovini.

Te dolžnosti nima le Cerkev kot takšna, torej predvsem hierarhija, ampak tudi vsak posamezen kristjan. Tudi laiki ne smejo te naloge enostavno prepustiti hierarhiji, ker bi se s tem odpovedali eni bistvenih in zato nujnih nalog svojega poslanstva. Seveda je odgovornost vsakogar tem večja, čim večja je njegova osebna sposobnost in čim odgovornejša je mesto, ki ga kdo zavzame v Cerkvi.

„Vsemu božjemu ljudstvu je lastno, prvenstveno pa je stvar pastirjev in teologov, da zaznavajo, razločujejo in razlagajo s pomočjo Sv. Duha mnogovrstne glasove našega časa in da jih ocenjujejo v luči božje besede z namenom, da bi se bolje zaznala in umela božja Resnica in bi se dala izraziti na bolj primeren način" (GS 44).

Duhovnik je torej v prvi vrsti poklican, da zazna znamenja časov in jih pravilno razlaga. To ni lahka naloga. V svetu, ki se neprestano spreminja, človek takorekoč ne sme imeti nobene trdne točke razen resnice. V vsem ostalem pa mora biti vedno pripravljen, da svoje mnenje spremeni, kakor tudi svoje zadržanje in svoj način dela, da ga vskladi s potrebami časa.

Glede laikov pa pravi koncil: „Duhovniki naj priznajo dostojanstvo laikov in delež, ki jim pripada pri poslanstvu Cerkve. Spoštujejo naj pravo svobodo, ki je vsem lastna v zemeljskih rečeh. Radi naj poslušajo laike in bratsko upoštevajo njih želje. Priznajo naj njihovo izkušnost in pristojnost na različnih poljih človeške dejavnosti, da bodo skupno z njimi znali prepoznati znamenja časov" (PO 9).

Koncil gre dalje, ko prizna, da morejo tudi vsi verni ljudje in celo neverniki doprinesiti svoj delež k spoznanju znamenj časov. „Cerkev posebej potrebuje pomoči tistih, tako vernih kot nevernih ljudi, ki živijo v svetu in zato dodobra poznajo različne ustanove in polja človeške dejavnosti in umejo njih notranje bistvo" (GS 44).

Jasno je, da je potreben tudi pravi kriterij za razlago znamenj časov. In ta kriterij bo edinole pravi svet vrednot. Današnji človek, tak poznavalec naravnih skrivnosti in ki je zmožen to naravo že v toliki meri obvladati, je pogosto nezmožen, da bi pravilno razlagal znamenja časov, ker ni prevzel za njih merilo absolutno veljavnih vrednot, s katerimi se presoja vse prigodno in relativno.

Ta kriterij je konkretno obsežen v božji besedi, v veri. To je povedal že mnogo pred Vatikanskim koncilom sv. Ignacij Antiohijski: „Nauči se razločevati čase. Zato pa bodi pozoren na tistega, ki stoji nad časom in večnostjo in ki se je sam neviden zaradi nas naredil vidnega, sam neprijemljiv in netrpljiv se je za nas naredil trpljivega in je tudi

dejansko za nas trpel na vse mogoče načine" (Pismo sv. Polikarpu III, 2).

Dolžnost, ki jo imamo, da razlagamo znamenja časov v luči vere, nam lahko postane neprijetna in celo nevarna. Sv. Pavel je to skušal, ko je Judom oznanjal, da je prenehala stara zaveza in nastopila nova zaveza svobode božjih otrok. Kot posledica tega so ga Judje začeli preganjati in sovražiti.

Če ne znamo razlagati znamenj časov, nismo izpolnili svojega poslanstva. Tudi oropamo Kristusa in svoje brate pričevanja, ki smo jim ga dolžni dati. Ali moremo n. pr. reči, da smo kristjani zadostno spoznali socialno stvarnost preteklega stoletja z vsemi njenimi zahtevami? Nikakor ne! Ne laiki, ne duhovniki v celoti, tudi cerkvena hierarhija ne, vsaj ne v zadostni meri in pravočasno. In koliko drugih zgledov bi se dalo navesti iz zgodovine! Mislimo n. pr. tudi na vso nepotrebno srednjeveško navlako, ki še v neki meri teži Cerkev 20. stoletja. Mislimo na pozno spoznanje, da ima tudi laik v Cerkvi veliko in nenadomestljivo vlogo, kar je šele 2. Vatikanum začel bolj jasno spoznavati in priznavati.

Cerkev bo torej toliko bolj odgovorila zahtevam svojega poslanstva, kolikor bolje bo znala zaznati v vsakokratni dobi znamenja časov, jih pravilno razlagati in jim prilagoditi svoje življenje in delovanje.

N. N., Argentina

Misijonar p. Poderžaj prestavljen v Kalkuto

Kalkuta, Ind. — Spoštovani! Prejmite mnogo toplih pozdravov iz dalj-ne Kalkute.

Lepo prosim, da pošto v bodoče naslovite na moj novi naslov:

Father S. Poderžaj, S.J.
St. John's, The Presbytery
308 Acharya P.C. Road
Calcutta 9, India.

Prestavljen sem namreč kot župnik na kalkutsko faro, ki pa obsega poleg mesta tudi precej zaledja. Bom torej tudi v bodoče misijonar med pogani, samo da bodo ti moji novi „farani" več ali manj meščani.

Vsem se zelo priporočam v molitev. Vas vseh v presvetem Srcu vdani misijonar-rojak

Stanko Poderžaj.

Madagaskar

Kot je znano, imajo misijonarji iz družbe lazaristov — CM — svoj misijon na Madagaskarju. Majska številka „Katoliških misijonov" ima o njem več poročil. Tja so prišle tri usmiljenke, ki so se v Parizu pripravile za misijon. Tam je tudi svetni duhovnik g. Silvo Česnik.

FRAGMENTA

Pismo sobratom

1. Za perspektivno orientacijo bi vas rad opozoril, kako današnji vizionarji gledajo lik pokoncilskega duhovnika. Mnogo razpravljajo o vlogi duhovnika v današnjem steh-niziranem in bliskovito se razvija-jočem svetu. Mnogim se zdi, da se tudi duhovnikovi dosedanjí eksis-tenci izpodmikajo tla pod nogami. Vihar je zajel tudi duhovnikovo bivanje v sedanjem svetu.

a) Vprašujejo se, kaj je v duhov-ništvu po Kristusovi volji bistvenega in zato tudi nespremenljivega.

Vzor dušnih pastirjev je še vedno sv. Janez Vianney. Kaj je na tem preprostem kmečkem župniku vedno veljavnega za vsakega pastirja in v vsakem času? To, da se je dal vsega Kristusu in zaradi njega dušam. Saj prav v tem je bistvo našega poklica! Sv. Janez je živo veroval v Kristusa in ga ljubil ter ga hotel dati dušam. Sredstva za to je porabljal pre-prosto klasična, vedno veljavna: evharistijo, oznanjevanje in molitev ter pokoro. Torej: katekizem, spo-vednica in maša z obhajilom.

b) Lik bodočega duhovnika mora-mo iskati v koncilskih odlokih, naj-prej v dogmatski konstituciji o Cerkvi, potem v pastoralni konsti-tuciji o Cerkvi v sedanjem svetu in v odluku o službi in življenju duhovnikov. Potridentska teologija je nauk o duhovništvu dobro razvi-la. Gledala je pa predvsem njegovo vertikalno dimenzijo. Koncil je pa razširil njegove druge dimenzije, ko je izoblikoval nauk o škofovstvu, s katerim so duhovniki „sodelavci“, in nauk o laikih. Tako je koncil du-hovništvo oprl navzgor in navzdol. Pokoncilski duhovnik bo torej v vsem tesno povezan s svojim ško-fom, kakor je škofovski zbor pove-zan s svojo glavo, papežem, in isto-časno nujno povezan z laiki. Brez njih v bodoče ni celostnega duhov-niškega delovanja.

Kdor torej nima župnijskega sve-ta, duhovno in organizatorno obli-kovanega, bo moral imeti vsaj po-samezne laike, na katere se bo na-slونil in z njimi reševal dušnopastir-ska vprašanja župnije. Ta stik z laiki moramo najti, zlasti zdaj, ko nameravamo prpiravljati za našo metropolijo sinodo, ki je brez laikov ni mogoče izvesti. Bistveno za bodo-čega duhovnika bo torej komuni-tarno, skupnostno delovanje s ško-fom in laiki, pa tudi med seboj v ekipnem ali področnem dušnem pa-stirstvu. Tu se nam odpirajo obsežna nova obzorja in velike perspektive.

c) Bodoči duhovnik bo moral biti v prvi vrsti za izgubljene ovce. Oskr-bovanje nedeljnikov in poučevanje osemletkarjev bo le en in tudi ne več prvenstveni sektor dušnega pastir-stva. Pač pa na tem sektorju ne

smemo nič popustiti, pouk šolarjev bomo pa, zlasti po mestih, kjer drugo delo kriči po delavcih, morali pre-puščati katehistinjam. To bo zahte-valo v marsičem spremembo duhov-nikovega življenjskega stila. Duhov-nik bodočnosti bo moral z veselím uboštvo in celibatom svetu pričati, da mu Kristus, ki se mu je vsega dal, zadostuje.

č) Duhovnik bodočnosti bo moral v molitvi, refleksiji in v študiju naj-ti notranje ravnovesje, da bo mogel živeti v svetu, pa ne biti od sveta. Meditacija in intelektualno delo sta nujna postulata duhovnikovega živ-ljenja, ki ju še tako vneta, a no-

Bogotá je videla le enega Slovenca

Bogotá je glavno mesto južnoame-riške države Kolumbije. Lani v av-gustu je bil tam svetovni evha-ristični kongres. Marsikaj smo od takrat brali o kongresu, ničesar pa še ne izpod peresa slovenskega ude-leženca. Čeprav je poročilo leto sta-ro, zanimivo nam je, ker je pač — naše. — Ur.

Razen mene ni bilo na kongresu nobenega Slovenca, vsaj jaz nisem nikogar našel, čeprav sem jih iskal. Škofje iz Jugoslavije so bili uradno povabljeni, a so se opravičili. Tudi iz Argentine ali od drugod nisem nobenega naših opazil. Spraševal sem Kolumbijce, če za koga vedo. Rekli so, da je nekaj Slovencev pri-šlo, a sem takoj videl, da nas ne ločijo od Čehov.

Organizacija kongresa je bila do-bra. Tudi za red je bilo kar dobro poskrbljeno. Domačini so bili pri-jazni in so nam šli na roko. Meni so enkrat plačali kosilo v gostilni. Ne-ka gospa me je na cesti srečala, ko sem čakal avtobus, pa mi je ponu-dila vožnjo s svojim avtom, kamor sem hotel iti. Ponudila mi je tudi vožnjo za razgled po mestu in ob-ljubo izpolnila. Z drugimi vred sem tudi jaz glede domačinov odnesel s kongresa najboljše vtise.

Klima v Bogotá je hladna. Ponoči je toplomer padel na 7 stopinj Cel-cija, podnevi je bilo prijetno. Takoj prvi dan sem moral kupiti dobro volneno jopico, da me ni zeblo, v noge me je pa vsak večer. Mraz pri-haja od tod, da mesto leži 2600 m nad morjem. Zaradi te višine je vsak dan rosil dež po kakih 10 minut, dvakrat prav močno.

KONGRESNO GESLO

Mednarodni evharistični kongres — 39. po številu — v mestu Bogotá je bil pod geslom: Evharistija — vez ljubezni. Prireditelji so se trudili napraviti kongres tak, da bi

tranje prazna aktivnost ne more na-domestiti. Tako se zahteva od pokon-cilskega duhovnika še bolj discipli-nirana askeza kakor je zadostovala v pol pretekli dobi.

Taka je kratko skicirana vizija du-hovnika sedanjosti in bodočnosti. Skiciral jo je kratko kardinal Ga-ronne, prefekt kongregacije za kr-ščansko vzgojo, pač najbolj kompet-entna osebnost! Mnogo razmišljaj-mo o tem. A dokler nismo temeljito preštudirali koncilskih smernic v zgoraj imenovanih odlokih, se ne dajmo begati raznim svojevoljním receptom o stilu duhovnika bodoč-nosti. V koncilu, ne v revijah, go-vori Sveti Duh, ki Cerkev v vsakem času spomni vsega, kar nam je naro-čil Kristus.

(Pismo je bilo objavljeno v okrož-nici štev. 6/1969 nadškofijskega or-dinariata v Ljubljani).

ne bil le zbiranje množic, gibanje mas, ampak da bi v navzočih in od-sotnih zbujal čut krščanske odgo-vornosti v duhu zadnjega koncila: po Evharistiji bodimo povezani z Bo-gom, po ljubezni solidarni s svetom!

Dosedanji kongresi so prišli do svojega viška v mogočni sklepni procesiji, ki naj bi vsemu svetu spri-čala vero prisotne množice. Ta kon-gres je pa procesijo opustil. Sma-trali so, da je procesija sicer mogo-čen „show“, a pastoralno ne pomeni veliko. Današnji človek vidi v takih nastopih bahaštvo ali celo izzivanje (na primer mogočne vojaške parade 1. maja v Moskvi in še kje.) Zato je kongres skušal rajši pregnesti mišljenje navzočih s svojim geslom: Evharistija — vez ljubezni, dejanske ljubezni, ki je služba človeku in ob-veznost napram svetu. Ponašanje in razkazovanje tu ni na mestu.

Neverniki, na primer komunisti, verujejo le v moč nasilja (spomnimo se na „geslo“ slovenskih komunistov med vojno: Naš bog je rop, požig, umor.) Žal, tudi nekateri kristjani zadnje čase naglašajo potrebo po na-silju, da pridemo do prave poveza-nosti in solidarnosti med ljudmi in da se odpravi izkoriščanje s strani privilegiranih slojev. Sv. oče je na kongresu poudaril, da ima božje kraljestvo drugačno silo, močnejšo: ljubezen! Kristjani smo poklicani, da gradimo boljši svet po ljubezni. Ta pa pride le iz Evharistije. Tega nas je hotel učiti kongres v mestu Bogotá.

POTEK KONGRESA

Kongres je trajal en teden, od nedelje do nedelje. Prvi dan so po-svetili razmišljanju o ujedinenju kristjanov raznih Cerkv. Drugi dan so bili številni krsti in birme. O po-menu teh zakramentov so bile raz-prave in nagovori.

Zelo ganljivi so bili prizori tretjega dne. Šlo je za krščanski pomen pokore in spreobrnjenja. Bistveno za kristjana je, da se neprestano trudi zaboljšanje. Zastopniki raznih stanov so javno prosili Boga za odpuščanje prestopkov in opustitve dobrih del. Svojih grehov so se obtožili škofje, duhovniki, delavci, podjetniki, mladina, družinski očetje.

V četrtek je papež posvečeval nove duhovnike in diakone iz raznih dežel. V nagovoru je poudarjal, da je duhovništvo služba božjemu ljudstvu, zlasti še slabotnim in revnim.

Petek je bil posvečen razpravam o razvoju narodov in napredku sploh. Papež je polagal na srce podjetnikom in delavcem, da bi se zavedeli, kje je njihovo mesto in odgovornost.

Sobota je bila dan porok. Poudarek je bil na globoki misli: zakonska zveza je znamenje ljubezni, ki z njo Kristus ljubi Cerkev.

PAPEŽ NA KONGRESU

Pavel VI. je izredna osebnost. S svojo navzočnostjo je zbujal navdušenje, prisrčnost in toploto. Prišel je kot služabnik božjih služabnikov. Brez počitka je hodil zdaj sem, zdaj tja. Vsem je vedel kaj povedati, reči spodbudno besedo. Njegove besede so padale kot svež balzam na žejne duše, ki navadno pijejo le posvetnega duha iz časopisov in kina. Vse se je čudilo papeževi dobri špansčini. Zlasti si pa niso znali razložiti njegove neutrujenosti. Takoj ko je stopil iz letala — po celodnevni vožnji — je šel na delo in šele po dolgih urah se je mogel nekoliko odpočiti za nadaljnje napore. Novinarji so vedeli povedati, da je v njegovi sobi luč ugasnila šele ob 1. zjutraj.

Zelo naporen dan je bil za papeža petek. Imel je sestanek s kmeti in delavci. Hotel se je osebno prepričati o pogojih njihovega družinskega življenja. Zato je obiskal dvojce stanovnanj delavcev in se razgovarjal z vsemi v družinah. Obdaroval jih je s skromnimi spominki. Obiskal je bolnike, odprl in blagoslovil novo radijsko postajo, namenjeno za pouk delavcem in kmetom. Popoldne je bil zopet na stadionu za velik govor v skladu s programom dneva in za druge opravke.

Sobota spet dan z obširnimi sporredom. Takoj zjutraj je govoril zbranim škofom, ko je odprl njihovo latinsko-ameriško konferenco. Popoldne je hitel nazaj na kongresne prostore in se je od vseh udeležencev poslavljaj. Končno je spet stopil v letalo, ki je zakrožilo nad glavami kongresnikov v zadnji pozdrav. Množica mu je odzdravljala z belimi robčki in mu želela srečno pot nazaj na njegovo službeno mesto. Papež nikjer ni kazal utrujenosti, kar je zbujalo splošno pozornost in občudovanje.

Janez Grilc, Venezuela

S pacifiške obale Severne Amerike

Mislim, da je tole kratko poročilo iz južne Kalifornije eno izmed prvih za „Omnes Unum“. Nimamo svoje slovenske fare. Največ slovenskih družin živi v Fontani, kakih 45 milj vzhodno od Los Angeles-a. Dosti bi jih bilo za manjšo faro, a ameriški škofje sedaj nič kaj radi ne ustanavljajo novih narodnih fara. Razkropljeni pa žive Slovenci vsepovsod, posebno v območju Los Angeles-a. Upokojenci se radi naseljujejo v sončni in klimatično ugodni južni Kaliforniji. Večinoma so to stari naseljenci; povojnih je malo.

Da bi se zbrali „razkropljeni udeje slovenskega naroda“ vsaj enkrat na leto, se je pred 16 leti porodila misel o skupni vsakoletni šmarnični pobožnosti v mesecu maju. Za prvo leto je bil kar lep odziv v Coroni, drugo leto v Fontani. Ko pa je g. France Horvat ustanovil novo faro Srca Jezusovega v Etiwandi, blizu Fontane, se je tudi šmarnična pobožnost preselila k njemu. Ob lepi sliki naše Brezjanske Matere Božje se verni Slovenci zbirajo vsako leto na tretjo nedeljo v maju, da ob Njej požive svojo vero in opravijo šmarnično pobožnost v slovenskem jeziku. Kakih 300 ali še več, jih je prihajalo prva leta, malo manj zadnjih par let. Starejši umirajo, mlajši in tukaj rojeni se pa „utaplajo“ v angleškogovorečem morju. Pobožnost se vedno prične s sv. mašo — zadnja leta v slovenskem jeziku — z nagovorom in konča s slovesnimi litanijami Matere Božje. Po pobožnosti se večina udeležil slovesnega obeda v slovenski dvorani društva KSKJ v bližnji

Fontani. Med obedom je navadno kratka akademija otrok, ki s slovenskim petjem požive vzdušje domačnosti.

Letos je bila šmarnična pobožnost združena s 25-letnico obstoja slovenskega društva sv. Jožefa v Fontani. Poleg glavnih odbornikov K. S. K. Jednote sta prišla na proslavo tudi sedanji duhovni vodja Jednote, monsignor Baznik iz Cleveland-a in bivši duhovni vodja, monsignor Butala iz Joliet-a, blizu Chicaga. Skupno z njima smo vsi štirje tukajšnji slovenski duhovniki imeli koncelebrirano sv. mašo v slovenskem jeziku. Monsignor Baznik, ki je pravkar prispel iz Rima, je imel zelo lep nagovor med sv. mašo. Omenil je sestanek z vsemi slovenskimi škofi, ki so tudi bili v Rimu navzoči ob blagoslovitvi temeljnega kamna za „Slovenicum“. Kriza civilne in cerkvene autoritete je bilo jedro njegovega govora. V klenih in zelo preprostih besedah nas je vzpodbujal k živi veri in k neomajnem zaupanju do sv. očeta v teh težkih časih preizkušnje. Po cerkveni slovesnosti je sledil slovesen banket v slovenski dvorani v Fontani, kjer smo se v prisrčnem razgovoru seznanili z mnogimi Slovenci — gosti iz Cleveland-a in Joliet-a.

Koliko časa bomo še ostali Slovenci? Proces je hitrejši kot pa tam, kjer imajo svoje narodnostne fare in kjer žive v skupnih naseljih. Bolj važno je, da ohranijo vero naših staršev, ko se počasi asimilirajo z drugimi narodnostmi — proces, ki ga nobena sila ne more zaustaviti.

Z najbolj odrešilno revolucijo dela

V maju in juniju se je s svojim škofom mudil v Severni Ameriki g. Andrej Pogačar. V Torontu je imel razgovor, ki je bil objavljen v „Ameriški domovini“. Iz njega posnemamo nekaj misli.

„V jeseni leta 1948 smo se nekateri slovenski duhovniki na povabilo argentinskih škofov napotili v daljno Južno Ameriko. Sprejeti smo bili v škofijo San Luis (800 km od Buenos Airesa) v notranjosti dežele. Dobil sem mesto kaplana v stolnici, v fari, ki je štela 40.000 duš. Zaradi prevelikega dela v pisarni in na koru ter zaradi vročine, ki mi je črpala moči sem po osmih letih odšel v Čile. Na jugu dežele, v škofiji Temuco, sem ostal z dvema slovenskima duhovnikoma na fari, kjer še danes delujem med Čilenci in Indijanci.

V sedanjem delu sem zelo zadovoljen, ker mi je dana možnost in svoboda za najrazličnejši apostolat. Z g. župnikom sva si dobra prijatelja, prav tako tudi s farani in

„nefarani“, ki imajo Slovence radi. Pravijo, da se bolj prilagodimo kot pripadniki drugih narodnosti. Čeprav sem si vedno želel pastirovati med Slovenci, vendar po 20 letih spoznavam, da je za duhovnika ves svet Gospodov vinograd. Ni lepšega kot biti misijonar, to se pravi delovati med tistimi, ki so popolnoma brez verskega pouka in brez pomoči, povrhu pa še revni.

Veliko se govori o „revoluciji“ v Južni Ameriki. Vendar mislim, da ni mogoča iz več razlogov. Naj navedem samo dva: Združene države imajo tam doli svoje interese. To je močan razlog proti revoluciji. Drugi razlog je vojska, ki je važen činitelj v vsaki državi. Vojska ni navdušena za revolucijo. Brez smisla je računati z možnostjo, da bi se ljudstvo moglo uspešno zoperstaviti vojakom. Tudi v Čile je prišlo že do velikih sprememb v prid revnega ljudstva.

Cerkev sama je z nekaterimi izjemami v veliki večini revna. Prav

zato sva s škofom na potovanju, da bi dobila kaj pomoči za našo škofijo. Pa ne za zidavo stolnice, ki je bila ob potresu leta 1960 porušena, pač pa za dušno pastirstvo v smislu vatikanskega koncila. V sredi revščine, ki tare množico, stopajo toliko bolj v ospredje nekatere bogate škofije ali fare, tako zlasti v Argentini, Peruju, Braziliji in Kolumbiji, a so to osamljeni primeri. Na splošno, zlasti še pri nas, Cerkev deli uboštvo s svojimi verniki. Časopisje in ves aparat občil radi uporabljajo za Cerkev politične oznake, konservativni, napredni itd. Če pa gledamo na splošno, pa moramo priznati, da Cerkev v Južni Ameriki krepko dela, da se osvobodi preteklosti, ki je ne more nihče obsojati z današnjimi merili. Morda je v južnolatinski Cerkvi več koncilnega duha in dinamizma kot v Evropi. Znano je, da se je Vatikan zelo pohvalno izrazil glede pastoralnega načrta čilenskih škofov. Če pa je še kje kakšen reakcionaren ali konservativen element, je to samo znak, da je Cerkev tudi človeška ustanova.

V naši fari Curacautinu je ljudem precej dobro poznana Slovenija. Na nešteti predavanjih, govorih in ski-

optičnih slikah ter na konferencah smo seznanili naše ljudstvo z našo domovino, posredujoč jim vse dobro in lepo, ki smo ga sami bili deležni od nje v naši mladosti.

Čile se po svoji naravni lepoti — na jugu —, kjer so jezera, reke in gozdovi, polja in planine, zelo približuje Sloveniji. Tudi ljudstvo je prijazno in radodarno. Včasih se nam zdi, kot da bi se nahajali na kakšni slovenski fari. Kar manjka, so slovenske narodne noše, potrkanje in potica, kar še posebej občutimo ob božičnih in velikonočnih praznikih.

Še tole bi rad pripomnil: Bodite trdni v veri, ki ste jo prejeli od doma. Naj vas ne hipnotizirajo ne žep, ne želodec in ne seks. Vse to je relativno in zato ima svoj konec. Človek teži za neskončnim, za absolutnim, ki je samo Bog. Ko se bo človeštvo naveličalo relativnega, bo iskalo absolutno! V uri, ko se zdi, da se vse maje — tudi v Cerkvi — zahvaljujem Boga, da sem njegov duhovnik. Ponosni na slovensko in versko kulturo, slovenski duhovniki delamo po širnem svetu za tisto „revolucijo“, ki je največja in najbolj odrešljiva in ki se nahaja za vse čase v Kristusu in njegovem evangeliju!“

Andrej Pogačar

Župnik v Denverju

Na slovenski župniji v Denverju, Colorado, je bil 17. aprila umeščen kot župnik g. Leopold Mihelič. Kako se zanima za Slovence drugod se vidi iz njegovega dela. Ko so namreč prišle liturgične reforme, je na svoje stroške razmnožil in razposlal več tisoč kopij Grgičeve slovenske maše, kakor tudi vrsto drugih pesmi z notami. Sam je zapisal: „Ko ne morem drugače kaj storiti za svoj narod, skušam na ta način.“ Takrat je bil še kaplan na sedanji župniji; da je storil še več, pa vidimo iz članka, ki ga je v Ameriški domovini 27. maja priobčil g. dr. F. Blatnik, SDB. Po nekaterih osebnih podatkih o njem nadaljuje:

„Poleg drugih lepih duhovniških lastnosti občudujem pri Fathru Mihelihu njegovo veliko ljubezen do slovenskega naroda, ki ji daje izraza na različne načine. Najbolj mu je seveda pri srcu ohranjanje vere pri rojakih. Zato je med vojsko tako požrtvovalno skrbel za dušni blagor slovenskih pregnancev v Srbiji, zato od tod pridno pošilja duhovnikom v Slovenijo razne pripomočke za poučevanje krščanskega nauka. Ker pa ve, da je slovenska vernost močno povezana z našimi narodnimi tradicijami, posebno z lepim slovenskim petjem, in ker se na drugi strani zaveda, da med izseljenci jezika pač ne bo mogoče ohraniti v nedogled, se prizadeva, da bi v mlajšem rodu ohranili vsaj slovenske pesmi, pa čeprav v angleščini. Ko sem pred petimi leti neko nedeljo imel mladinsko

sv. mašo v denverski slovenski cerkvi, me je naravnost prevzelo, ko sem slišal vso mladino navdušeno peti slovenske pesmi po angleško. Večino je menda Father Mihelič sam zelo posrečeno prevedel, zna pa tudi pridobiti in navdušiti druge, da mu pri tem pomagajo.

Zdaj mi pišejo iz Denverja: „Letos je zopet vpeljal šmarnično pobožnost. Cerkev kar žari v svetlobi in cvetju. Najlepši okras pa ji dajejo otroci, ki na njegovo pobudo pridno prihajajo k maši in navdušeno prepevajo. Vsak dan kdo od njih prebere šmarnično berilo v angleščini, nakar sledijo pete litanije, ljudske ali semeniške za konec pa še naša navdušena organistinja zapoje kakšno slovensko Marijino pesem. Naši starejši ljudje so naravnost blaženi, da imajo zopet lepo šmarnično pobožnost. Jasno je, da se je tudi zelo pridno udeležujejo.“

Father Mihelič si zna poiskati spretnih sodelavcev. Gornje pismo omenja njih navdušeno organistinjo. Piše se Mrs. Joan Birsa in je po poklicu učiteljica. Osebo je ne poznam, pač pa njenega moža Silvana. Spoznal sem ga, ko je bil še fant. Ko sem bil na obisku v Denverju, me je vozil, da sem si lahko ogledal lepe koloradske hribe in obiskal dva slovenska vojaka v Fort Carson. Piševa si včasih, pa mi večkrat gospa odgovori in sicer v lepi slovenščini, čeprav so že njeni starši bili rojeni tukaj. Lep dokaz, da se da jezik

Pred ustanovitvijo zambijske viceprovinice DJ

V Zambiji deluje okrog 150 jezuitov in to v dveh škofijah, v nadškofiji Lusaka in v škofiji Monze. Nobene jezuitske hiše pa ni v drugih sedmih zambijskih škofijah, torej nismo zastopani na severu, kjer so beli očetje; ne na vzhodu, kjer so prav tako beli očetje, ne na zahodu, kjer so frančiškani in kapucini. Jezuiti ne delujejo v bogatem predelu rudnikov bakra. Približno polovica jezuitov je v lusaški nadškofiji, t. j. v Srednji Zambiji, druga polovica pa je v škofiji Monze, v južni zambijski provinci.

Prvotno je bil zambijski misijon poverjen poljskim jezuitom. Poljaki so bili ponosni na „svoj“ misijon. Pred nekaj leti pa so si poljski in irski jezuiti razdelili področje: Poljaki so zadržali lusaško nadškofijo z glavnim mestom in s poljskim nadškofom v njem, medtem ko so izključno irski jezuiti prevzeli skrb za škofijo Monze, kjer je škof postal irski jezuit. Irci so to zmogli, saj je polovica zambijskih jezuitov iz Irske.

Drugačen je bil razvoj v lusaški nadškofiji. Poljskim jezuitom so se pridružili ameriški in slovenski ter hrvaški jezuiti, medtem ko je v misijonu že od začetka delovala tudi skupina Slovakov. Ko je pred dvema leti predstojnik postal Amerikanec, je lusaški misijon prenehal biti poljski misijon in je postal mednarodni. Tudi nekaj kanadskih jezuitov je prispevalo na pomoč lusaški nadškofiji.

Zambija je 1964. postala neodvisna država in predstojniki v Rimu so začeli misliti na možnost, da ustanove zambijsko viceprovincio — podobno kot so ustanovljene province

ohraniti tja v tretji rod in še čez, če je le dobra volja pri starših in starih starših.

Veliko pa k temu pomaga tudi slovenska pesem v cerkvi in zunaj nje, za katero je Father Mihelič tako navdušen. Prav na župnijah, kot je denverska, ki ni dobila dotoka beguncev po zadnji vojni in je zato slovenstvo že v umiranju, so potrebni župniki slovenskega kova, ki s svojo iznajdljivostjo in požrtvovalnostjo skrbijo, da slovenska govorica in slovenski duh ne ugasneta, ker sta potrebna za ohranitev vernosti. Zato se pridružujemo denverskim Slovencem in želimo Fathru Mihelihu dolgo vrsto let plodnega župnikovanja in ves božji blagoslov na njegovo neumorno delovanje.“

Rev. dr. Fr. Blatnik, SDB

v Indiji, Kongu, na Japonskem in drugod.

Načrt je dozorel in bo kmalu ureničen. Družba želi imeti v Zambiji neodvisno provinco (v začetku viceprovinco). Naj navedem nekaj razlogov za to:

1. Jezuiti so v Zambiji razdeljeni na dve neodvisni skupini in delujejo le v dveh škofijah. Njihovo delo bo bolje organizirano in bo imelo več možnosti za razširitev na vso Zambijo, če bodo jezuiti združeni pod vodstvom enega superiorja.

2. Prvega maja 1969. je bil v Lusaki odprt noviciat za afriške jezuite iz angleško govorečih afriških držav. Zambijski fantje bodo vedeli, da vstopijo v svojo — zambijsko — viceprovinco, ne pa v več ali manj neodvisne skupine jezuitov, ki so razdeljeni po narodnostih.

3. Enotna zambijska viceprovinca bo lažje urejevala svoje odnose do škofov in do državnih oblasti.

4. Povezanost misijonarjev, ki jih družijo ista narodnost, ima seveda tudi svoje prednosti. Zambijska viceprovinca bo to upoštevala in bodo misijonarji vsake narodne skupine obdržali ozko povezanost s svojimi provincami, med seboj in s svojim misijonskim zaledjem. Tako bodo Irči delovali predvsem v škofiji Monze, kjer so že razvili uspešen apostolat, slovenski in hrvaški misijonarji pa bomo predvsem na področju, kjer se sedaj razporejamo po misijonskih postajah. Vsak misijonar je na svoji misijonski postaji samostojen. Čeprav delujemo na različnih mestih, smo med seboj povezani, se obiskujemo, si pomagamo, se posvetujemo...

Ko bo ustanovljena zambijska viceprovinca, bomo postali njeni člani. Pred očmi bomo imeli dobro celotne Cerkve v Zambiji. Zgled takšne miselnosti je imenovanje p. Tomažina za superiorja v Katondwe. Katondwe je velika misijonska postaja, kjer imajo bolnico, gimnazijo, devet podružnic in deset osnovnih šol. Enkrat ali dvakrat na mesec pride pater Tomažin v Lusako, kjer ima v Matero svoj dom. P. Rudež je župnik druge velike župnije v Lusaki, poleg tega pa oskrbuje podeželski del župnije Matero, medtem ko je br. Jože Rovtar desna roka nadzornika petdesetih katoliških šol v področju Kabwe, od nekaterih jih je veliko na našem področju. Mg. Stanko prihaja vsake počitnice v Matero, kjer nam pomaga s svojo spretnostjo in se obenem spočije. Tudi drugi misijonarji so redni gosti v Matero.

Tako — upamo — bodo združene prednosti enotnega delovanja pod skupnim vodstvom in prednosti ozke povezanosti med misijonarji iste narodnosti. Omogočena nam bo večja prožnost in uspešnost v skupnih prizadevanjih za dobro Cerkve v Zambiji.

J. Kokalj, SJ

O izseljenskih duhovnikih

Ob smrti g. Švelca je napisal P. Selak v „Ameriški domovini“ naslednje:

V novembru lani je na Golniku na Gorenjskem umrl prvi izseljenski duhovnik po prvi svetovni vojni v severni Franciji č. g. Franc Gornik. Pokojni g. dr. Kuhar ni mogel prehvaliti delo in garanje tega moža. Koliko dobrega slovenskega življa je ta mož rešil, ve samo Bog, je večkrat dejal. Da, to so bili garači in pionirji slovenskega življenja v zapadni Evropi ter orali trdo a plodno ledino našega življenja tam. In je začel: „France Gornik, Tine Zupančič, Stanko Grims, Janez Kalan, Janko Hafner, Drago Oberžan, Tone Švelc, Silvo Skebe, — nase pa pozabil.

Kakor je l. 1918 dr. Ivan Tavčar povedal v Trnovem Finžgarju: „Odkrito povem, če ne bi imeli Slovencev tako dobrih, požrtvovalnih, rodoljubnih duhovnikov, mi ne bi bili danes tako na visoki kulturni in narodno-zavedni stopnji, kakršni smo.“ Jaz pa za izseljence trdim isto. Če ne bi imeli naši ljudje po širni Ameriki, Kanadi, zapadni Evropi in drugod, zlasti pred prvo in drugo svetovno vojno v Egiptu dobrih duhovnikov, bi se popolnoma izgubili v valovih tujine. Vse prosvetne, narodne

in cerkvene organizacije, ki so hotele narodu dobro in prav ter ohranitev njegove kulture, je bil duhovnik prvi. Bile so tudi razne napake in slabosti, kje pa teh ni. Res je, da so k temu pripomogli razni laiki, pa tudi ateisti, a one požrtvovalnosti in nesebičnosti ter ljubezni, kakršno ima duhovnik, tam marsikje ni. Je pa tudi dejstvo, narod, kateri izgubi vero, izgubi tudi narodno zavednost ter postane plen in žrtev tujčeve pete. Pa tudi tujec, kateri ima živo, globoko vero, bo spoštoval in upošteval tujca in njegovo narodnost. To opazim tu pri narodih drugih veroizpovedi. Kdor ima živo, globoko vero, ima tudi svojo globoko narodno zvest in čut. Po drugi svetovni vojni je pesem ista, kar ima dobrega in lepega, po vsej zemeljski obli razpršena nova in najnovejša emigracija, je plod dela požrtvovalnosti, nesebičnosti in ljubezen slovenskih dušnih pastirjev. Med te spada tudi pokojni dobri Anton Švelc. Dobri in zvesti dušni pastir! Počivaj v miru v zemlji domači, katero si tako ljubil, tam počakaj svoje vesele Velike noči. Tvoja duša pa naj s tvojimi sobraty, kateri so odšli pred teboj s tega sveta, uživa skupaj z njimi pri Bogu večno radost in plačilo.

MED SOBRATI

MARIBOR

Osebné spremembe:

Bratuša Alojzij, župnijski upravitelj v Svečini in soupravitelj župnije Sv. Jurij ob Pesnici, je bil zaradi stalne upokojitve razrešen obeh služb in ostane na župniji kot začasni vikar namestnik.

Gomboc Franc, župnijski upravitelj v Bučah, je bil umeščen za župnika iste župnije.

Levstek Franc, SDB, župnijski upravitelj na Kapeli pri Radencih je imenovan za soupravitelja župnije Cankova.

Lasbajer Alojz, župnijski upravitelj v Čadramu, je bil imenovan za soupravitelja župnije Kebelj.

Kušar Štefan, župnik na Keblju, se je odpovedal župniji in bil umeščen za župnika pri Sv. Jerneju pri Ločah.

Ravšl Anton, župnik v St. Ilju v Slov. Gorici, je bil imenovan za soupravitelja župnij Svečina in Sv. Jurij ob Pesnici.

Tomažič Anton, župnik v Žičah, je bil razrešen souprave župnije Sv. Jernej pri Ločah.

Adamič Adolf, župnijski upravitelj v St. Janžu pri Velenju, je bil zaradi bolehnosti razrešen službe in stalno upokojen.

Kuk Marijan, župnik in dekan v Šmartnem — Velenje, je bil imenovan za soupravitelja župnije St. Janž pri Velenju.

Mašič Anton, župnijski upravitelj pri Sv. Bolfenku na Kogu, je bil inkardiniran v mariborsko škofijo.

Umrli

Bakan Štefan, župnik na Cankovi v Prekmurju, dosluženi dekan dekanije Murska Sobota, roj. 21. 9. 1902 v Turnišču v Prekmurju, v mašnika posvečen 3. 7. 1927 v Mariboru, je umrl v bolnišnici v Murski Soboti 14. aprila.

Dr. Schöndorfer Jožef, stolni kanonik, rojen 4. 3. 1905 v Starem trgu pri Slovenjem Gradcu, posvečen 6. 7. 1930, je umrl v mariborski bolnišnici 21. aprila.

Lamprecht Jožef, roj. 19. 1. 1903 v Šoštanju, ordiniran 6. 7. 1930 v Mariboru, je 21. maja umrl v Ljubljani. R. I. P.

Novomašniki in diakoni

Na praznik sv. Petra in Pavla so bili posvečeni v mariborski stolnici: *Kolbl Stanko*, roj. 1. 5. 1944 pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Krašovec Jože, roj. 20. 4. 1944 pri Sv. Emi.

Kšela Milan, roj. 7. 6. 1944 v Ljubotomeru.

List Ernest, roj. 14. 5. 1943 pri Sv. Magdaleni v Mariboru.

Perger Anton, roj. 7. 7. 1944 pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Škrinjar Jože, roj. 12. 9. 1943 v Zavrču.

Stekl Anton, roj. 1. 5. 1943 v Ravnah na Koroškem.

Zupanc Janez, roj. 17. 4. 1944 na Gornji Ponikvi.

Franciščani:

Staršek fr. Gracijan, roj. 26. 2. 1944 v Studenicah pri Poljčanah.

Pušenjak fr. Mavricij, roj. 17. 4. 1943 pri Sv. Juriju v Slov. Goricah.

Papež p. Viktor, roj. 20. 5. 1943 v Nazarju je bil posvečen v Rimu 13. aprila letos.

Minorita:

Kociper p. Roman, roj. 23. 4. 1943 pri Veliki Nedelji.

Osvold p. Jože, roj. 14. 3. 1939 v Gornji Radgoni.

Istega dne so bili posvečeni v župnijski cerkvi v Murski Soboti:

Bernad Jože, roj. 20. 3. 1942 v Lendavi.

Celec Stanko, roj. 7. 10. 1942 v Pečarovcih v Prekmurju.

Gomboc Jože, roj. 24. 3. 1944 v Gradu v Prekmurju.

Hajdinjak Matija, roj. 13. 1. 1945 v Črensovcih v Prekmurju.

Vratarič Viktor, roj. 16. 7. 1941 v Murski Soboti.

Salezijanci:

Ciglar Anton, roj. v Črensovcih v Prekmurju.

Maroša Anton, roj. 16. 1. 1942 v Beltincih.

Pozderec Jože, roj. 2. 9. 1942 v Beltincih.

Sraka Jože, roj. 13. 3. 1941 v Beltincih.

Bajzek Jože, roj. 19. 3. 1942 na Kapeli pri Radencih, je bil posvečen v Mariboru istega dne.

Lazarist:

Puhan Janez, roj. v Bogojini v Prekmurju 1942.

20. julija sta bila posvečena v baziliki Lurške Marije brata:

Zemljak Franko, roj. 14. 1. 1939 v Brestanici.

Zemljak p. Stanislav OFM, rojen 12. 5. 1944 v Brestanici ob Savi.

LJUBLJANA

Novomašniki,

posvečeni na praznik sv. Petra in Pavla v ljubljanski stolnici:

Jurak Cvetko, roj. 13. 3. 1930 v Novem mestu, je bil posvečen že 24. maja 1969 v nadškofijski kapeli; Dobrovlje Anton, roj. 20. maja 1944 na Vrhniki; Klun Jože, roj. 2. novembra 1945 v Ribnici na Dolenjskem; Kova-

čič Marijan, roj. 25. marca 1945 v Mirni peči; Mikuž Franc, roj. 4. oktobra 1945 na Dobrovi pri Ljubljani; Stele Stefan, roj. 21. decembra 1930 v Tunjicah; Stolcar Nikolaj, roj. 3. avgusta 1943 na Jesenicah; Trunkelj Franc, roj. 26. marca 1946 v Zagradcu na Dolenjskem; Zakrajšek Boris, roj. 9. aprila 1938 v Cerkljah ob Krki.

Salezijanca:

Krnc Anton, roj. 10. novembra 1937 v St. Rupertu na Dolenjskem; Vidic Franc, roj. 23. marca 1940 v Besnici pri Kranju.

Osebnе spremembe

Kotar Franc, župnijski upravitelj v Čemšeniku, je bil razrešen souprave župnije St. Gotard, za katero je bil imenovan kot župnijski upravitelj Zmrzlikar Franc;

Čučnik Milan, kaplan v Ribnici na Dolenjskem, je bil prestavljen za kaplana v Kamniku.

Odpovedali so se župnijam in je bila njihova odpoved po kan. 189 sprejeta naslednji: Rafael Lešnik na župnijo Trebnje, Franc Blaj na žup-

v domovini

nijo Kranj, Marko Mihelič na župnijo Kamnik, Franc Jeglič na župnijo St. Vid nad Ljubljano, Zdravko Bahor na župnijo Bohinjsko Belo, Ladislav Kovačič na župnijo Stopiče, Karel Sparhakel na župnijo Šmartno pod Šmarno goro, Bogumil Škerlavaj na župnijo Predoslje, Franc Zaplata na župnijo Šmarjeta in Franc Pustotnik na župnijo Loški potok.

Za kanonika Čemažarjeve ustanove pri stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani je bil imenovan dekan Rafael Lešnik, župnik v Trebnjem.

Za dekana in duhovnega svetnika je bil za dobo 5 let imenovan Ladislav Kovačič, novoimenovani župnik in dekan v Trebnjem.

Za župnike so bili imenovani: Franc Blaj, resignirani župnik v Kranju, za župnijo Reteče; Marko Mihelič, resignirani župnik v Kamniku, za župnijo Mavčiče; Franc Jeglič, resignirani župnik v St. Vidu nad Ljubljano, za župnijo Sv. Helene v Dolskem; Zdravko Bahor, resignirani župnik na Bohinjski Beli, za župnijo Kranj; Ladislav Kovačič, resignirani župnik v Stopičah, za župnijo Trebnje; Bogumil Škerlavaj, resignirani župnik v Predosljah, za župnijo Šmartno pod Šmarno goro; Franc Zaplata, resignirani župnik v Šmarjeti, za župnijo Predoslje in Franc Pustotnik, resignirani župnik v Loškem potoku, za župnijo Šmarjeta.

Za župnijske upravitelje so bili imenovani: Jože Šuštarčič, kaplan v

Trnovem v Ljubljani, za župnijo St. Vid nad Ljubljano; Jože Perčič, župn. upravitelj na Polšniku, za župnijo Kamnik; Vinko Piber, kaplan pri Sv. Križu v Ljubljani, za župnijo Loški potok in za soupravitelja Drage; Marko Benedik, kaplan v Kosezah v Ljubljani, za župnijo Bohinjska Bela in za soupravitelja župnije Ribno; Ivan Petrič, kaplan v Cerkljah na Gorenjskem, za župnijo Stopiče.

Za kaplane so bili imenovani oziroma premeščeni: Feliks Grm, kaplan v St. Vidu nad Ljubljano, v Cerklje na Gorenjskem; Marko Levstik, kaplan v Metliki, v Šmarje pri Ljubljani; Jože Urbanija, prefekt malega semenišča v Ljubljani, v Kranj; Stanko Dolšak, kaplan na Vrhniki, za prefekta malega semenišča v Ljubljani; Janez Marolt, semeniški duhovnik, za kaplana pri Sv. Petru v Ljubljani; Franc Turk, duhovnik — gojenec Germanicum, za kaplana v Trnovem v Ljubljani; Miroslav Perme, kaplan v Šmartnem pri Kranju, za kaplana pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Franc Urbanija, semeniški duhovnik, v St. Vid nad Ljubljano; Pavel Krt, semeniški duhovnik, na Vrhniki; France Oražem, semeniški duhovnik, v Šmartin pri Kranju; Mihael Kališnik, semeniški duhovnik, v Metliki; Cveto Jurak, novomašnik, v Železniki in Franc Maček, semeniški duhovnik, v Zagorje ob Savi.

Jubileji

Čontala Matija CM je praznoval 16. junija svojo zlato mašo.

Zabret Franc je imel v Salzburgu, Avstrija, 16. julija svojo biserno mašo.

Demšar dr. Jožef je v starosti 93 let praznoval 6. julija letos pri Sv. Petru v Ljubljani svojo železno (70-letnico) mašo. Vsem kliče: „Ad multos annos!“

Umrli

(Podatki o umrlih so le kratki: datum rojstva, posvetitve in smrti. Več prinašajo škofijski listi vseh treh ordinariatov. Ako bi jih kdo želel, mu bodo radi volje ustregli.)

Ocepek p. Konstantin OFMConv., roj. 5. 1. 1899 v Kamniku, posv. 1921 v Innsbrucku. Umrl kot župnijski upravitelj v Sostrem 26. februarja.

Farič p. Kasijan OFM je umrl 8. marca v mariborski bolnišnici, rojen 28. 9. 1904 v Zrkovcih, župnija Hoče, posvečen 5. 7. 1931 v Ljubljani.

Jeraj Franc, vojaški kurat v pokou, je umrl 20. marca v Nazarju v Savinjski dolini, roj. 26. 5. 1895 na Rečici v Savinjski dolini, posvečen je bil 2. 7. 1922 v Mariboru.

Sodja Jožef, profesor, je umrl 11. junija 1969 v Dravljah (Ljubljana). Rodil se je 19. marca 1884 v župniji Breznica. Kot dijak je odšel v Ameriko ter vstopil v škofijo St. Paul, kjer je bil posvečen 7. junija 1908. L. 1919. je na washingtonski univerzi

postal „Magister artium“. V domovino se je vrnil 1924 in oskrboval Blejsko Dobravo. Od 1940 do 1955 je bil predavatelj angleščine na ljubljanski univerzi.

Stanonik Maksimilijan, profesor v pokoju, se je rodil 30. septembra 1891 v Sestranski vasi, župnija Trata — Gorenja vas. Posvečen je bil 16. julija 1914. Opravljal je tudi službo arhivarjevega pomočnika na ordinariatu. Umrli je 13. junija v duhovniškem domu v Kamniku.

Selan Matija, župnik v pokoju. Rodil se je 11. marca v Dobrunjah, župnija Sostro, posvečen je bil 12. julija 1906. Umrli je 19. junija v Nevljah.

Hostnik Jožef. Rodil se je pri Sv. Križu pri Litiji 19. oktobra 1891, posvečen v Ljubljani 10. 6. 1917. Umrli kot ekspozit na Spodnjem Brniku 28. junija.

Porenta Anton, župnik v pokoju je umrl v Kamniku 7. maja. Rojen je bil 25. decembra 1884 v Spodnjih Bitnjah, župnija Žabnica. Posvečen je bil 12. julija 1909.

Naj počivajo v miru!

KOPER

Bucik Jože je bil premeščen za kaplana v Piran. — **Močnik Alfonz** pa za kaplana v Izolo.

Novomašniki

posvečeni letos na praznik sv. Petra in Pavla v Logu pri Vipavi:

Bogdan Brce, nova maša v Dornberku; **Slavko Hrast**, nova maša v Sedlu; **Pavel Bratina**, nova maša v Kamnjah; **Viljem Stegu**, nova maša na Premu; **Franc Raspor**, nova maša v Vrhpolju; **Vid Premrl**, nova maša v Hrenovicah; in **Adolf Šavelj**, nova maša v Idriji.

KOROŠKA

Ulbing Tomaž, upokojeni župnik v Skočidolu, je umrl 16. junija letos. Bil je starosta koroških duhovnikov. Rodil se je 29. maja 1881 v isti župniji, posvečen je bil 1905 in kot kaplan bil na mnogih koroških župnjah, dokler ni sprejel kot župnik 1. 1922 svoje rojstne župnije, ki jo je vodil s presledkom med vojno do 1. 1966, ko je stopil v pokoj. Bil je velik osebni prijatelj pok. škofa Rožmana. Zapustil je v duhovni oporoki svoje zadnje naročilo župljanom: „Ostanite trdni in zvesti v veri!“ Pokojni se je zelo zanimal tudi za izseljence. Naj počiva v miru!

100-letnica šolskih sester

L. 1843 so prišle sestre kongregacije Tretjega reda sv. Frančiška Asiškega v Eggenberg na Štajerskem.

Pod škofom Stepišnikom je bil ustanovljen v Mariboru lastni samostan z materino hišo, v kateri se je vzgajal sestrinski naraščaj šolskih sester za slovensko ozemlje. Od Eggenberga neodvisna postojanka šolskih sester je bila potrjena po štajerski deželni vladi 5. julija 1869. Ko je začelo Ciril-Metodijsko društvo po slovenskem ozemlju ustanavljati osnovne šole, so naprosili predvsem šolske sestre, da so jih vodile. L. 1869 je poklicalo na pobudo župnika Treiberja Ciril-Metodijsko društvo sestre v Št. Rupert pri Velikovcu. Župnik Matevž Ražun pa je poskrbel za moderno šolsko stavbo v Št. Petru, kjer se je pričel pouk na ljudski šoli s slovenskim učnim jezikom v treh razredih 1. 1908. Tu so sestre poskrbele za internat ter začele takoj tudi z gospodinjstskimi tečaji. Lastna provinca je bila ustanovljena 1. 1955, njeno središče je Celovec s provincialno hišo in kapelo šolskih sester ter dekliskim internatom blizu Mohorjeve družbe.

Sestram želimo božjega blagoslova, da bi mogle svoje delo še razširiti in v polni meri doprinesti božji časti in blagru duš!

Instalacija

Na župnijo Kazaze je bil inštaliran 4. maja dosedanji provizor g. **Florijan Zergoi**. Ad multos annos!

SALZBURG

Na lastno željo je g. **Zabret** opravil svojo biserno mašo pri sestrah v bolnišnici. Sestre so mu zapele, prijatelji čestitali k lepemu jubileju. Tudi mi mu kličemo: Ad multos annos!

po svetu

ZDRUŽENE AMERIŠKE DRŽAVE

Mavsar Jožef v Townsendu, Montana, je praznoval svoj srebrnomašniški jubilej 11. junija letos.

Jazbec Stanko je praznoval svoj srebrnomašniški jubilej v Riverside, Kalifornija, 15. junija.

Ordinacije:

Andolsen Rihard iz Parme, Ohio, je bil posvečen v semenišču v Cartageni. Po novi maši je odšel v Santa Roso v Kaliforniji, kjer bo učil na višji šoli „Kardinal Newman“, obenem pa nadaljeval svoje študije v psihologiji.

Turk Lovrenc je bil posvečen v trapistovskem samostanu v Covers, Georgia. Dobil je redovno ime o. Damijan. Star je sedaj 40 let. Bil je ameriški strokovnjak za polaganje cevi za nafto v Arabiji.

Brodnik Jožef iz Clevelanda je bil ordiniran 31. maja v cerkvi sv. Gregorija Velikega, imel pa je novo mašo pri Mariji Vnebovzeti 1. junija.

Skupno je še s štirimi drugimi novomašniki in diakonom (Božnarjem) 6. junija koncelebriral za šolo pri Sv. Vidu, kjer je kakor znano nad 800 učencev, ki so napolnili cerkev. Učenci so prejeli sv. obhajilo pod obema podobama in petje med mašo so vsaj deloma spremljale kitare.

Knjižnica

2. junija so učenci šole pri Sv. Lovrencu, slovenski župniji v Clevelandu, posvetili svojo šolsko knjižnico upokojenemu župniku Fr. Baragi v zahvalo za obnovo in modernizacijo šole in knjižnice, na vrata knjižnice pa je bil pritrjen napis „Father Baraga Library“. G. Baraga je bolan in je mogel poslati le registrirano zahvalo in prošnjo za molitev. Slavnost je začel sedanji g. župnik J. Varga.

Lavrih Janez se je preselil na novo župnijo in je sedaj njegov naslov: 704. E. Sixth St., Kinsley, Kansas 67547.

Kristanc Leo je stopil v pokoj in je sedaj na 3700 N. Sutter St., Stockton, Calif. 59204.

Godina Jože je tudi stopil v pokoj ter se preselil na Koroško iz Marketta. Njegov naslov je: 9150 Bleiburg (Pliherk), Avstrija.

Pečovnik Karel je praznoval svoj srebrnomašniški jubilej 9. marca v Urbank skupno z drugim srebrnomašnikom.

Vogrin Jožetom, ki je praznoval svoj jubilej teden dni kasneje v Parkers Prairie. Oba sta koncelebrirala obakrat in govoril jima je Jože Perčič. Vsem želimo božji blagoslov pri duhovniškem delu!

Godina, p. Mirko, OFMConv., župnik na hrvaški župniji sv. Jožefa v Gary, Indiana, je praznoval 16. marca 45-letnico mašništva.

KANADA

Rev. **Vukšinič Anton** je postal župnik na župniji sv. Andreja Apostola. Njegov naslov je: 22 Golden Blvd. E. Welland, Ont. Čestitamo!

VENEZUELA

V Caracasu je bil imenovan za župnika župnije Horizonte v maju letos g. **Janez Grilc**. Župnija je bila letos ustanovljena v januarju. Prvi župnik je odstopil ter se vrnil v Nemčijo. Pripravljajo zasilno cerkev, zato je njegov naslov še vedno prejšnji. Svoje življenje in pastirovanje nam je g. župnik opisal že v štev. 2 našega lista. Želimo mu pa zdravja in moči, da bo lepo delo lahko izpeljal!